ePublishing

Πρεβεζάνικα Χρονικά

No 43-44 (2007)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 43-44 (2007)

Στον Κώστα Καρυωτάκη, Ξεχασμένα ταβερνάκια, Φεύγει η παλιά η Πρέβεζα

Θεόδωρος Κ. Κλοντζάρης

doi: 10.12681/prch.28875

Copyright © 2022, Θεόδωρος Κ. Κλοντζάρης

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0.

To cite this article:

Κλοντζάρης Θ. Κ. (2022). Στον Κώστα Καρυωτάκη, Ξεχασμένα ταβερνάκια, Φεύγει η παλιά η Πρέβεζα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (43-44), 415–418. https://doi.org/10.12681/prch.28875

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 24/06/2025 07:28:54

Θεόδωρος Κ. ΚΛΟΝΤΖΑΡΗΣ*

Στον Κώστα Καρυωτάκη

Πώς σ' ένα μήνα πρόφτασες
και τό 'κανες το λάθος,
δεν πρόσεξες και λάβωσες
την Πρέβεζα σε βάθος.

Πώς έτσι παρεξήγησες
ολόκληρη την πόλη.
για χρόνια την επλήγωσες
με μια ωδή σου μόνη.

Σε κυνηγούσαν άδικα
ή δίκαια δεν ξέρω,
την πόλη πού ανδρώθηκα,
την πλήγωσες το βλέπω.

Μάταια η δόλια προσπαθεί,
τη ρετσινιά να βγάλει
και πάντα ψάχνει να σε βρει,
συμπόσια σου κάνει.

Το μήνα που 'ζησες εδώ
πώς πρόκανες και είδες,
ψάχνω ο δόλιος για να δω
κάργιες στις κεραμίδες.

Ψάχνω δεν βρίσκω πουθενά
σαν παιανίζ' η μπάντα,
η βάση σου και η φρουρά
κλειστές είναι για πάντα.

---

* Από την αδημοσίευτη συλλογή ποιημάτων *Πρεβεζάνικες ενθυμήσεις και άλλα*.

Όμορφη η πολιτεία μας
και από ζωή γεμάτη,
γιατί η εξακονταρχία μας
σου έβγαλε γινάτι;

Ψάχνω να βρω τις γειτονιές
κρεμμύδια να μυρίζουν,
τις παρεξήγησες κι αυτές
απ' τον ασβέστη ασπρίζουν.

Το άγαλμά σου στο στενό,
είναι που σε μισούμε
και απ' όσα είχες στο μυαλό
εμείς θέμε να βγούμε.

Την Πρέβεζα αδίκησες
με ένα ποίημα σου,
για τόσο που την έζησες
έστω και άθελά σου.

(11 Ιουλίου 2005)

Ξεχασμένα ταβερνάκια

Έρχονται αρκετές στιγμές,
που' ναι διαφορετικές
μέλλον σκέφτεσαι ή παρόν,
να πάλι το παρελθόν.

Πίσω ο νους μας θα πετά
στα παλιά τα μαγαζιά,
στου Παγγέ το ουζερί
στην Παλόμα του Κωστή.

Κρασί, ούζο και μεζές
οι πατάτες αχνιστές,
φρέσκο πάντα μαριδάκι
και ζεστό το σαχανάκι.

Όλοι πέρναγαν ωραία,
μια θεότρελη παρέα,
με τραγούδια με χαρά
και στα δυό τα μαγαζιά.

Κέφι και αναστεναγμός
πάντα ήταν περισσός,
αχ και βαχ κάθε γωνιά
άσπρο πάτο, βρε παιδιά.

Η φωνή του Καζαντζίδη
νότες πάθους να σκορπίζει,
τραγουδούσαν όλοι αντάμα
και τους έπιανε το κλάμα.

Ο κυρ Κώστας και ο κυρ Γιάννης
στη χαρά τους δεν τους πιάνεις,
πάντα μεσ' τα ταβερνάκια
πέρα δώθε για ποτάκια.

Και στο τέλος άντε μπρος,
νάτος και ο λογαριασμός,
στου κυρ Κώστα πάντα απλός,
στου κυρ Γιάννη φουσκωτός.

Φεύγουμ' όλοι αγκαλιασμένοι
απ' τη μέθη ζαλισμένοι
και στην αύρα της νυχτιάς
συνερχόμασταν με μιας.

Με τραγούδια και καντάδες
φεύγουμε για περατζάδες,
σειρά έχει τώρα η γειτονιά
που κοιμάται η κοπελιά.

Φεύγει η παλιά η Πρέβεζα

Πόσο με πιάνει λύπηση
και πνίγομαι στον πόνο,
τα φορτηγά να φεύγουνε
κι εγώ να βλέπω μόνο.

Φεύγει, αδειάζει η Πρέβεζα
πάνω σε φορτηγά,
χώμα και μπάζα ανάμικτα
τα σπίτια τα παλιά.

Ότι καλό μας έμεινε,
απ' τον παλιό καιρό,
φεύγει από την Πρέβεζα,
πάνω σε φορτηγό.

Όλοι ζητούν την άνεση
να φύγουν απ' τη βρώμα
και δεν κρατούν γι' ανάμνηση
ούτε μια χούφτα χώμα.

Παν οι γονιοί, ξεχάστηκαν,
σαν θάφτηκαν στο χώμα,
έρχεται νέα εποχή,
εμπρός για νέο δώμα.

Ολόκληρα τετράγωνα
τσιμέντο, λάσπη, τούβλα,
η Πρέβεζα που ανάσαινα,
ανάμνηση μικρούλα.

Τέσσερες στράτες φορτηγού
το σπίτι του Γιωργάκη,
ο νους του τώρα ειν' αλλού
δεν νοιάζεται λιγάκι.

Έρχονται άλλες εποχές,
ο νους τους στην κονόμα
ώρα να φύγουν τα παλιά
και ουτ' ένα μέτρο χώμα. (24.8.2006)